

Kako smo odšle na senčenje in tam zasijale

Ko smo pripravljale tale članek, smo ugotovile, da pravzaprav nismo odšle zgolj na senčenje, ampak smo opravile pravo malo ekspedicijo, polno dogodivščin, novih znanj in spoznanj, prijateljstev, predvsem pa smo domov prišle bogate – v duši in srcu.

Erasmus ekipo je tokrat sestavljalo 11 članov – 3 učiteljice, ki smo se odpravljale na senčenje ter dve učiteljici, ki sta spremljali 6 učencev predmetne stopnje. Ti so obiskovali reden pouk na šoli gostiteljici. Naša pot se je pričela z letom iz Benetk do Barcelone. Tam nas je že čakal transfer do hotela v Reusu, kjer smo preživeli dober teden. Vse je potekalo gladko in po nastanitvi smo si malce odpočili, nato pa odšli na prvo raziskovanje mesta. Mandarine na vsakem koraku, čudovita arhitektura mesta (zaznamuje ga seveda Gaudi) in odlična hrana so v nas povzročili prvo navdušenje in ko smo zvečer utrujeni popadali v postelje, smo že komaj čakali na naslednji dan.

Na sončno nedeljo smo se z vlakom odpeljali proti Tarragoni. Počutili smo se kot doma, saj tudi v Španiji vlaki zamujajo. ☺ Krasno obmorsko mesto, bogato z zgodovino, pestro ulično dogajanje, namakanje nog v morju in izvrstna tradicionalna španska večerja – le kaj bi si človek lahko še želel? Izvrsten pričetek španskega tedna se je torej nadaljeval v slogu.

Vsi na trnih smo končno dočakali ponedeljek, dan, ko smo se prvič odpravili na »našo« šolo – Escola general Prim. Kakšen je občutek, ko si tako toplo, srčno sprejet in kakšen je občutek, ko so te popolni tujci tako iskreno veseli, se sploh ne da opisati. Pripravili so nam čudovit nastop in nagovor ravnateljice je oznanil pričetek našega gostovanja. Odpravili smo se po učilnicah, pomočnica ravnateljice pa je nam trem predstavila, kako so si zamislili naše gostovanje – tako smo skozi celoten teden spoznavale njihov način dela in bile smo navdušene. Podzavestno primerjaš naš, slovenski sistem in princip pouka ter njihovega. Kar malce na debelo pogoltneš, ko vidiš, kako neobremenjeni so učenci in učitelji z delovnimi zvezki, saj jih pravzaprav niso imeli (le pri matematiki), imeli pa so neverjeten konkreten material, s pomočjo katerega so učenci na sproščen način usvajali, utrjevali in nadgrajevali snov. Še večji cmok pa je naredilo dejstvo, kako se nikamor ne hiti – zaznati ni moč prav nikakršne zasičenosti s snovjo.

Po ponedeljkovem prvem odmoru smo presenečeni obstali na hodnikih – namesto zvonca je namreč pri njih običaj, da po šoli odmeva priljubljena glasba. Šele po nekaj taktih smo ugotovile, da ta teden odmeva pesem Pusti soncu v srce naših Kingstonov. Če to ni pozorno! Navdušeni smo na znan ritem poplesavali prav vsak odmor – drobna pozornost, ki nam je ogromno pomenila. Nekje na sredini tedna smo na oglasni deski celo odkrili, da so izobesili tudi besedilo pesmi – v slovenščini, španščini in katalonščini.

Teden je tako mineval kot blisk. Med 9. in 16.30 uro smo bili na šoli, od takrat pa do poznega večera pa smo se družili v mestu, spoznavali njegove znamenitosti in uživali v lokalnih jedeh. Nekoliko drugačna sta bila torek (ekskurzija v Barcelono z obiskom muzeja znanosti Cosmo Caixa) in sredo, ko smo iz prve roke spoznali, kaj pomeni »ustaviti« življenje zaradi grozečih poplav. Španci so bili namreč še vedno pod

močnim vtisom nedavnih uničujočih poplav v Valencii in zaradi slabe napovedi so na sredo ustavili vso javno življenje v regiji ter odsvetovali gibanje ljudi na prostem. K sreči smo bili deležni le rahlih padavin in vse se je dobro končalo.

Mnogo prehitro je prišel petek in čas za slovo. Zadnji dan pouka. Učencem in učiteljem smo se zahvalili s slovenskimi sladkarijami in našimi šolskimi izdelki, pripravili pa smo jim tudi mini nastop. Objemi, ganjenost ter solze, ki so bile hkrati solze hvaležnosti in žalosti ob odhajanju, malce pa tudi že želje po ponovnem snidenju z domačimi.

Kaj vse nam je izkušnja prinesla, se pravzaprav ne da zajeti le s par besedami. Možnost spoznavanja tujih šolskih sistemov ti pomaga odpreti oči in razširiti pogled. Vidiš, kaj vse je doma dobrega in koliko je še mesta za izboljšave; novo bogastvo idej in možnost, da jih preneseš v svoje delo. Predvsem pa spoznanje, da morajo otroci še vedno biti otroci – z nestrukturiranim prostim časom v naravi, razigrani, navihani, s priložnostjo narediti tudi kakšno nedolžno lumparijo. Pa še znamo tako ravnati?

Klara Trkaj, Ana Mavrin, Jasna Koritnik Bizjak